

פרשת דוד

יו"ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת וישב

כ"ו כסלו תשפ"ד 1210

שבת מברכין
 המולד בליל רביעי
 בשעה 20:01 ו-3 חלקים

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	4:00	4:13	4:03	4:08
מוצאי שבת	5:15	5:16	5:14	5:18
רבנו תם	5:53	5:49	5:46	5:51

הילולא צדיקיא

כז כסלו
 רבי אברהם בן דוד
 הראב"ד

כז כסלו
 רבי אברהם יצחק הכהן קאהן
 אדמו"ר מתולדות אהרן

כח כסלו
 רבי עזרא חמוי

כט כסלו
 רבי ישראל פרידמן

א טבת
 רבי יאיר חיים בכרך
 מח"ס 'חוות יאיר'

ג טבת
 רבי חיים שמואלביץ

ולא נח, דווקא בימים אלו יזכה לעלות יותר מתמיד. ונראה שהוא מה שאמר התנא באבות (ה, ב), שאברהם אבינו נטל שכר כולם. ואמאי, משום שאדם הלימוד ולא מפסיק למנוחה נוטל שכר כנגד כל אלו שנחים מעמל התורה. הנה נחלקו בגמרא (שבת כא, ב) לגבי הדלקת נרות חנוכה, בית שמאי אומרים ביום ראשון מדליק שמונה ושאר ימים פוחת והולך, ובית הלל אומרים ביום ראשון מדליק נר אחד ומוסיף והולך, שמעלין בקודש ואין מורדין. ויש לבאר בגוף המחלוקת אמאי אין מדליקין כל יום את כל הנרות כפי שהיה במקדש.

ונראה לבאר בעניין זה על פי מה שביארנו. יעקב ביקש לישב בשלוה, קפץ עליו רוגזו של יוסף, וביארנו שהתורה באה ללמדנו שהשלוה סכנה היא לתורה, כדברי חז"ל (שבת קה, ב) דאין היצר הרע בא לאדם ואומר לו עבוד עבודה זרה שהרי אין האדם שומע לו, אלא בא אליו ואומר בטל קצת, ולמחר אומר לו ראה אתמול ביטלת, היום בטל עוד קצת, וכך בא אליו בכל יום ומוסיף והולך עד שמביאו לעבוד עבודה זרה, והיינו, ששלוה מועטת היא שמביאה את האדם לידי עבודה זרה. וכן היה בזמן היוונים שהכניסו את תרבות הגוף, ואין יתכן שהצליחו להכניס זאת לעם ישראל, אלא בהכרח שאמרו, הרי צריכים אתם מעט מנוחה מלימודכם וכו', עד שכמעט ועלתה בידם שכל עם ישראל התייוון, והמעט שלוה שביקשו - היא שהביאתם לך.

ובכך נראה לבאר את מחלוקת בית שמאי ובית הלל. בית הלל סברו שמוסיפים והולכים כשם היוונים הכניסו מעט תרבות יוון והוסיפו והלכו עד שהתקלקלו והתייוונו לגמרי, כנגד זה אנתנו מוסיפים בהדלקת הנרות מיום ליום לזיכרון עולם, כדי שתמיד נזכור את עצת היצר הרע שכל יום רוצה להתגבר על האדם יותר מאתמול. ובית שמאי סברו שפוחת והולך, שנזכור, כשם שהיוונים טימאו את הראש והלב מעט מעט והפחיתו מקדושתם קמעא קמעא עד שהתייוונו בני ישראל כמעט לגמרי, כך אנו כביכול פוחתין מהנרות כדי לזכור זאת.

שמונה זה כנגד אותיות נשמה, ומבואר (עי' ט"ז או"ח תר"ע סק"ג) שהיוונים היו גרועים יותר מהמון, המן ביקש להרוג את הגוף אבל לא את הנשמה, אבל היוונים ביקשו להרוג ולהפסיד אף את הנשמה, ועל ידי כך יפסידו אף את העולם הבא. ולכן עשה הנס בשמן שהוא אותיות נשמה, שנזכור על ידי השמן המרמז נשמה, שהיוונים ביקשו להרוג גם את הנשמה.

ימי החנוכה שקבעו חכמים ז"ל, הם על מנת שנזכור שהמנוחה והשלוה הם שגרמו למלחמה ולהתייונות עד כ"ה כסלו, שאז התחילו החשמונאים להאיר בלב כל יהודי ויהודי את אורות התורה. לכן מעלין בקודש, כדי לזכור מה השלוה גורמת שלאט לאט מתיוונים. אבל בית שמאי סוברים ההיפך, שצריך לזכור איך הפסדנו את הנשמה, משום שהיו יורדים כל יום עוד מדרגה ועוד מדרגה עד מעלה ועוד מעלה עד שהתייוונו. ואלו ואלו דברי אלהים-חיים ושניהם לאותו דבר התכוונו. ומכיון שההלכה כבית הלל שמוסיף והולך, אל לו לאדם להביט אל האתמול, אלא להתפלל על היום שיוסיף ויהיה צדיק.

משביר לידו בקשת השלוה המביאה אסון

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען" (בראשית לו, א)
 מובא בחז"ל והובא ברש"י (בראשית לו, ב), שביקש יעקב לישב בשלוה וקפץ עליו רוגזו של יוסף. ויש לעיין, הרי יעקב לא ישב בשלוה עדיין אלא רק חישב לישב, שהרי נאמר "בארץ מגורי אביו" דהיינו, שהיה גר בארץ אך עדיין אינו יושב בשלוה, וידוע (קדושין מ, א) שהקב"ה אינו מצרף מחשבה רעה למעשה שמא יחזור בו קודם המעשה. אם כן כאן שרק חישב לישב ועדיין לא ישב, קפץ עליו רוגזו של יוסף - ומדוע זאת.

ונבוא לבאר מהו מהות שלוהו של יעקב, שהרי ודאי שלוהו של יעקב אינה עניין של מה בכך, אלא שלוהו היא שהיה עשו יושב בשעיר ועוסק בהבלי העולם הזה ויעקב אינו מתקרב אליו. וכך כותב זקני רבי יאשיהו פינטו זצ"ל בספרו 'כסף מזוקק', עשו קבע מושבו בשעיר כיון שחשב שהוא קבוע בעולם הזה, אך יעקב אבינו שידע שאינו אלא עראי בעולם בנה לעצמו סוכה שהיא דירת עראי והיינו כדי שיזכור שאינו אלא עראי בעולם הזה. וכתב הרמב"ן (בראשית לג, ז) שהסוכה שבנה יעקב היינו, שבנה מגדל להשקיף ולראות את עשו מרחוק, ונראה לבאר, שבנה מגדל כדי ללמד ולהזהיר לבניו שיהיו משקיפים ונזהרים תדיר ממעשיו של עשו, שקבע לעצמו מקום בעולם הזה במחשבה שהוא קבוע בעולם הזה, וזו הייתה שלוהו של יעקב, שראה את עשו יושב בשעיר ועוסק בהבלי העולם הזה. חשב יעקב שכעת כבר אין צורך לטרוח, לעלות, לרדת ולהשקיף על עשו כי חלפה הסכנה ונבניו יושבים ועוסקים בתורה, בא הקב"ה ולימדו שבעולם הזה יש לו לאדם סכנת קיום תמידית, והאדם צריך תמיד לעלות ולרדת ולטרוח ולהשקיף כדי לראות שאין סכנה רוחנית לעם ישראל. אם כן השלוה היא סכנה לעם ישראל כל זמן שעשו נמצא בעולם ויש לו אחיזה וקיום בעולם, ועל זה נתבע יעקב, על עצם המחשבה שלא לעלות ולהשקיף מפעם לפעם, לראות האם אין סכנה מהשפעת עשו אחיו.

עוד צריך ביאר מה אירע בימי החשמונאים, שאמרו חז"ל שכמעט כל עם ישראל התייוונו, ויש להבין, הרי הם חיו בזמן בית המקדש ויוחנן ומתתיהו היו כהנים גדולים, ואם כן אין קרה שבזמנם כמעט כל עם ישראל התייוון.

ועוד צריך להבין, חז"ל אומרים (שבת כא, ב) שבכ"ה בכסלו נחו והדליקו נרות וקבעו את שם החג "חנוכה", ומדוע נקבע שמו חנוכה ולא מנורה, שהרי על ידי השם מנורה אפשר לזכור יותר שבכ"ה בכסלו נחו והדליקו מנורה. אלא ודאי שיש ענין בקריאת שם החג חנוכה. ועוד יש להבין, שהרי בבית המקדש היה שבעה קנים ואילו אצלנו בחנוכה יש שמונה.

אלא נראה שכל ענין מנוחה שייך רק אצל מי שברצונו לנוח מעסק התורה, כמו שמצאנו אצל רבי אלעזר בן ערך שהלך אצל אשתו ולא הניחה לחזור למקומו ושכח כל תלמודו שם (שבת קמו, ב, י"ק"ש קהלת רמז תתקעג). וכן קראתי על הגאון רבי אהרון קוטלר זצ"ל ועוד צדיקים שנסעו לנוח כמה ימים בעמות החורף, כפי שהיה נהוג אצלם ודווקא בימים אלו למדו והתעלו יותר משאר הימים, כפי שכותב מן הרב שך זצ"ל, שבימי בין הזמנים שכולם נחים מי שלומד תורה

דברי חכמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

מה שהילד יזכור כל חייו

הגמרא במסכת סוטה אומרת ש"בשעה שתפשה אשת פוטיפר את יוסף כדי להחטיאו ולטמאו, באה דמות דיוקנו של אביו ונראתה לו בחלון. אמר לו: יוסף, עתידין אחיך שיכתבו על אבני אפוד, ואתה ביניהם, רצונך שימחה שמך מביניהם" וכו'.

עתידי של ילדם ייקבע במדה רבה על ידי דיוקנם של ההורים, על פי התנהגותם שלהם. ככל שהם ישתדלו לתת דוגמא אישית, וככל שקפידו על כל מצוה קלה ועל כל מנהג ומנהג, כך ייצא הילד הקטן שלהם מילדותו, ויגיע לדרגה של עובד השם.

מה שספג הילד בין כתלי ביתו וכל מה שראו עיניו, לא יופקע ממנו לעולמים. חובה גדולה מוטלת אפוא עלינו להוות דוגמא לחיים המושתתים על עשיית המצוות בשמחה, וקיום רצונו של הבורא בחשק ובהנאה.

מסופר על ילד יהודי שנחטף ע"י הכנסייה, ולמרות צעקת ההורים טענו הכמרים שילד זה הוא אינו ילדם אלא נוצרי מבטן ומלידה. הדבר הגיע לבית המשפט, והשופט אמר להורים: מוכן להעניק לכם הזדמנות חד פעמית, על מנת שתוכלו להוכיח באמצעותה שאתם צודקים. הצעתי היא כזו: אני אדרוש מהכנסייה לאפשר לכם להיכנס אל הילד ולשהות במחיצתו חמש דקות, אתם או בא כוחכם. אם תצליחו באותו פרק זמן להוציאו, מרצונו, מהכנסייה, יהיה זה עבורי אות ברור שהילד הוא שלכם; אבל, אם לא יעלה זאת בידיכם, יישאר הילד בכנסייה לעולמים".

ההורים יצאו מבית המשפט מעודדים-מה, אם כי לא ידעו כיצד יצליחו במשימה המאוד קשה שהוטלה עליהם. הרי אין ספק שבמשך השנים שבהן שהה הילד בכנסייה, הצליחו לטמטם את מוחו וליבו בענייני 'עולם הזה'; ואם כן כיצד אפוא יצליחו לשכנעו לחזור אל הקהילה היהודית, שבודאי לא תוכל להעניק לו שפע גשמי במדה מרובה כל כך?

התדפקו ההורים על דלת ביתו של הגאון בעל ה'נחל אשכול', והתחננו לפניו שיתן להם עצה ותושייה. הגאון הרגיע את ההורים המודאגים, חיזקם באמונה ובביטחון בהש"ת, ואח"כ הפתיעם באומרו: "אני אכנס אתכם למנזר ואשוחח עם הילד, ומקוויני שבחסדי השם אצליח לשכנע אותו לחזור ליהדות".

ה'נחל אשכול', כהבטחתו, הצטרף לפגישה, כשהוא לבוש בקיטל ובכיפה הלבנה של יום כיפור. עתה עומדות לרשותם לא יותר מחמש דקות, כדי לשכנע את הבן האהוב לחזור אל תחת כנפי הדת היהודית. אם המשימה לא תוכתר בהצלחה, ייחרץ גורלו להישאר נוצרי.

המחזה הזה מרטיט. ההורים והרב ישבו מן הצד האחד, והילד - שעל פניו נראו סימני הטמיעה בין הנוצרים - מן העבר השני.

האב והאם מביטים ברב, ומייללים למוצא פיו. אבל הוא אינו אומר מילה. רק מתחיל לפזם ולנגן את הנעימה המוכרת של 'כל נדרי' המושרת בכל קהילות ישראל עם התקדש ליל יום הכיפורים. הילד יושב ומאזין, ומאזין, עד שניכר עליו שנעשה מרותק לנעימה המרגשת, והנה גם דמעה מלוחה נראית בזווית עיניו.

כך במשך שלוש דקות תמימות.

ההורים מביטים בשעון. שתי דקות נשארו. בלבד.

"האם אתה רוצה לבוא אתנו, ולזכות בעולם הזה ובעולם הבא, או שמא הינך מבכר להישאר כאן, בכנסייה"? - שאל הרב.

ליבם של האב והאם קפא. לפתע פתאום, כמו מתוך חלום, זינק הילד ממקומו, כולו ניסער. הוא נופל על זרועות ההורים, וקורא - צווח בקול לא לו: "הוציאוני מכאן. אינני רוצה להישאר בכנסייה ולו רגע אחד נוסף! החיזוריני אל בית הכנסת, שם שמעתי את המנגינה הכל כך מרגשת הזו!"

סיפור זה הושמע כאמור על ידי הרב וולף זצ"ל, שהסיק מכאן את הלכה הנורא על החובה המוטלת על ההורים והמחנכים כאחד, להחזיר בילדים הרכים התלהבות דקדושה במצוות ובכל ענייני היהדות, ולא רק במצוות החמורות, אלא בכל מנהג ממנהגי ישראל.

ילד שאחזינו תהיינה כרויות למיילי דמיטב, ועיניו תחזינה באש הקודש הבורעת באביו ובאימו בעשותם אחת ממצוות השם, השפע הזה ילווה אותו לאחר מכן עד זקנה ושיבה.

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של
מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

נכד מול נכד

האוכל, ניגשו אלי דיילות עם צלחת גדולה שחותמת כשרות ה"בד"ץ מתנוססת עליה ואמרו לי שיש בעבורי אוכל כשר. אמרתי להן שאיני מאמין שהאוכל אכן כשר, והן מצידן הראו לי את החותמת. לאחר מכן שאלתי את הדיילות מאין הן, ואמרו לי שמוצאן מיוון וגם על אמירתם זו הגבתי בפקפוק. הדיילות לא הבינו מה אני רוצה מהן וקראו לדייל הראשי שיסדר את העניינים. כשהגיע הדייל הראשי שאלתי אותו איך יתכן שהם מביאים לי אוכל כשר בעוד שאבי אביהם - אנטיוכוס לא נתן לאבות אבותי לקיים מצוות ולהקפיד על כשרות, ואילו כיום צאצאיו מגישים לי אוכל כשר.

לאחר מעשה זה הגעתי לידי מסקנה שזו העדות לכך ש"עם ישראל חי וקיים", וודאי שגם זה נובע מכוח המסירות נפש של החשמונאים ונס החנוכה. אותם דיילים ודיילות נשארו המומים והסתכלו אחד על השני בתדהמה כמי שאינם מבינים על מה אני מדבר, אבל אני לעצמי התחזקתי בגאוותי היהודית.

אדם המקיים תורה ומצוות בגלות לעיני כל העמים מתוך גאווה גדולה, דומה הוא כאילו הדליק הוא את החנוכייה מבלי שתכבה ונשארת לדלוק בניסי ניסים מול כל העמים והאויבים. זהו שאנו אומרים "בימים ההם בזמן הזה" דהיינו, הדלקת הגוף בעבודת ה' בכל יום ויום. וכפי שהאדם מוטר נפשו למען קיום התורה והמצוות, כן יזכה האדם לעמוד מול כל העולם מבלי שיפריעו לו ויעמדו בדרכו, ויתקיים בו "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" (דברים כח, י).

אחת החוויות הנפלאות ביותר שחוויתי בימי חיי היתה כאשר הייתי צריך להגיע מהעיר ליאון שבצרפת לישראל ולא היה מקום בטיסה הישירה, הברירה היחידה שנשארה בפני הייתה בטיסת המשך. היו לי שתי אפשרויות - או דרך רומא, או דרך אתונה ביוון. שתי אפשרויות אלו לא נראו לי בתחילה מכיוון שרומא הוא המקום ממנו יצא טיטוס ומלכות רומי להחריב את בית המקדש, ואתונה זהו המושב של אנטיוכוס הרשע שהחשיך את עיניהם של ישראל. שוב הפכתי בדעתי ולבסוף חשבתי שאעדיף את אתונה ואתמקד בניצחון בית חשמונאי על מלכות יוון הרשעה.

המטוס אכן נחת באתונה ואני התפנית לנכמה שעות המתנה בין טיסה לטיסה. לפתע נזכרתי שעדיין לא הספקתי להתפלל מנחה, תרתי אחרי פינה צדדית בנמל התעופה ונעמדתי שם בעצימת עיניים להתפלל את תפילת העמידה. כשסיימתי את התפילה ופקחתי את עיני לאמירת "עושה שלום", ראיתי לתדהמתי שאני מוקף בקבוצת כמרים יוונים בתלבושתם המסורתית שעומדים ומביטים בי בהתעניינות. אמרתי להם רק התפללתי, וענו לי "גוד, גוד" טוב, טוב.

כעבור זמן כשהמריא המטוס מעל הים, התבוננתי ואמרתי לעצמי "מה רבו מעשיך ה'", שאני דוד פינטו באתי ליוון והתפללתי שם מנחה, והלא אם אנטיוכוס היה קיים, הרי היה הורג אותי ואת כל האנשים מסביב שאמרו טוב טוב, וכיום הוא מת ואני כאן בארצו עם פאות זקן מתפלל מנחה. זהו בודאי פירות ניצחון החשמונאים. לאחר מכן עליתי למטוס בדרך לישראל, מטוס זה היה של חברת תעופה יוונית, וכשעמדו לחלק את

נצור רשונך

לקרובים וגם לרחוקים

דע עוד כי אין חילוק באיסור סיפור הרכילות, בין אם המספר הוא איש או אשה, קרוב או רחוק, ואפילו אם שמע לאחד, שדבר דברי גנאי על אביו ואמו, ומחמת שצר לו מאוד על כבודם, גילה להם את הדבר - גם כן בכלל רכילות הוא.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

התורה נקנית בהכנעה

"אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דיבתם רעה אל אביהם" (בראשית לו, ב)

'אלה תולדות יעקב יוסף', יש להתבונן מדוע נאמר אלה תולדות יעקב יוסף, הרי תולדותיו היו רבים. מבארים חז"ל (ילקוט שמעוני בראשית רמז קמ, והובא ברש"י) שאת כל התורה שלמד יעקב אבינו לימדה ליוסף בנו, כך שכל התורה שהייתה ביעקב הייתה גם ביוסף, ולכן נאמר 'אלה תולדות יעקב יוסף'. והדבר תמוה, הרי ראובן היה בכור השבטים וגדול בשנים רבות מיוסף, ולמרות זאת יוסף הספיק ללמוד תורה אף יותר מאחיו הבכור. ועוד קשה, חז"ל (יומא לה, ב ועוד) מכנים את יוסף בשם "יוסף הצדיק", והדבר הוא לפלא, מדוע דווקא את יוסף מכנים בתואר זה, על אף שצדקות שאר השבטים הייתה גדולה מאוד ולא נפלה מזו של יוסף.

ונראה שהתשובה לכל השאלות הללו נובעת משורש אחד, והוא האמור על יוסף - "והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה". יוסף הצדיק שם עצמו כנער לפני בני השפחות, כלומר, הוא הקטין את עצמו והמעיט מערכו בכך שהעניק יחס מיוחד לבני השפחות ולא התנשא עליהם. רש"י מביא (בראשית לט, ו) שיוסף היה מסלסל בשעריו, כלומר, שהיה יפה מאוד, ומכוח זה היה יכול להתגאות על בני השבטים. וכן מצאנו שיעקב אבינו העניק לבנו יוסף יחס מועדף ותפר לו כתונת פסים, ולמרות כל זאת יוסף נשאר בענוותנותו הרבה וגילה חיבה לבני השפחות ובכך התמיד במעלתו.

כאשר יוסף התגלגל למצרים והתמנה להיות מלך, היה ביכולתו להדיח את פרעה ולהפילו מכיסאו, שהרי ידע שפה אחת יותר ממנו (סוטה לו, ב), אך יוסף הצדיק חש הכרת הטוב לפרעה על כך שמינהו להיות מושל על כל מחוזות מצרים, ועל כן לא קם כנגדו. נמצא אם כן שיוסף ניחן בענווה יתירה והיה נוהג להקטין את עצמו ולהמעיט מערכו, ולמרות ששלט בכל השפות כולם, וידע לפתור חלומות שכל חרטומי מצרים התקשו בהם, לא התגאה, אלא אדרבה, הוא המשיך להישאר בענווה שלו, וכמאמר הפסוק "והוא נער את בני בלהה", שהיה מתנער ומנער את עצמו מן הגדולה בפני בני השפחות.

לאחר עיון בפסוקים רואים שדווקא יוסף מכל אחיו מכונה 'צדיק', והוא זה שזכה ללמוד את כל תורת יעקב, משום שבכל דרכיו גילה צנעה וענווה, והתורה נקנית בדיבוק חברים ובהתבטלות לפני הזולת, כשם שיוסף התבטל לפני בני השפחות. וזהו פירוש מה שאמרו חז"ל 'אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה' (ברכות סג, ב), דהיינו, שבא וניגש ללימוד התורה מתוך ענווה והכנעה. ולכן זכה יוסף ללמוד מפי יעקב אביו את כל התורה שלמד משם ועבר תוך זמן קצר.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

שנאה על שום מה?

"וישנאו אתו" (בראשית לו, ד)

התורה הקדושה מספרת לנו מה היתה סיבת השנאה: "ויראו אחיו כי אתו אהב אביהם מכל אחיו וישנאו אתו".

ולכאורה, במה אשם הבן שהאב אוהב אותו יותר מאחיו? לכל היותר זהו חסרון באב, אבל בודאי אין זה חסרון בבן עצמו!

יתר על כן, הלא התורה בעצמה מגלה לנו כי הסיבה לאהבתו של יוסף אצל אביו היתה "כי בן זקנים הוא לו", ואם כך בוודאי אין מקום לשנאה!

התשובה היא, אומר רבינו ה'בן איש חי' זיע"א בספרו 'אדרת אליהו', שהאחים סברו שחביבתו הגדולה של יוסף בעיני אביהם איננה משום היותו בן זקנים, שאם כן הרי יש בן זקנים קטן יותר - בנימין, ומדוע אותו אין אביהם אוהב יותר משראובן?

על כרחך שלא זו הסיבה, אלא יש סיבה אחרת לגמרי: יוסף מוציא את דבתם רעה אל אביהם ועל ידי כך הוא צד את לבו וקונה את אהבתו, ומשום כך שנאו את יוסף שנאה גדולה.

ולאחר מכן כשיוסף מספר להם על חלומו "והנה קמה אלומתי וגם נצבה והנה תסובינה אלומותיכם ותשתחווין לאלומתי". כשראו האחים כי הם נדמים בעיניו כקש וגבבא, הגביר הדבר עוד יותר את שנאתם אליו: "ויספו עוד שנאו אתו".

משום מראית העין

"ויפשיטו את יוסף את כתונת הפסים אשר עליו" (בראשית לו, כג)

מה ראו האחים להפשיט מיוסף את כתונת הפסים מיד כשבא אליהם? וכי מחמת שנאה עשו זאת?

ביאור נפלא אומר רבי שלום שבדרון זצ"ל מפי השמועה, דלא בגלל שנאה עשו זאת. אלא מאחר ומבואר בגמרא (מסכת שבעות לא, א) מניין לשניים שבאו לדין, אחד לבוש סמרטוטין ואחד לבוש איצטילית בת מאה מנה, שאומרים לו לבוש כמותו או הליבישהו כמותך, תלמוד לומר "מדבר שקר תרחק".

למדנו אם כן שראיית העין עלולה להטות דין, ואם כן אחי יוסף שדנו אותו אם הוא חייב מיתה, חששו שהכתונת פסים שעשה לו אביהם שגרמה להם השנאה נגדו היא תטה את לבם מלדון דין אמת, לכן הפשיטו מיוסף את - כתונת הפסים. ללמדנו שכל מה שעשו, על פי דין תורתנו הקדושה עשו.

הגיע זמן סעודתכם

"וישב לאכול לחם" (בראשית לו, כה)

תמיהה היא; מה הכתוב בא להשמיענו בזה שישבו לאכול לחם?

בספר 'משלחן גבוה' מובא בשם הגרי"ז מבריסק זצ"ל, כי הנה הרמב"ם פסק (סנהדרין פ"ג ה"ד), שכל בית דין שהרגו נפש אסורים לאכול כל אותו היום, והרי זה בכלל "לא תאכלו על הדם". וכאן הרי פסקו השבטים בדינו של יוסף כי בן מיתה הוא, אם כן כל אותו היום היו אסורים באכילה מצד הדין, ורק עתה אחר שראובן אמר להם "אל תשפכו דם השליכו אותו אל הבור... ויד אל תשלחו בו", שוב היו רשאים לישב ולאכול לחם.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "רני ושמחי" (זכריה ב-ד)

הקשר לפרשה: בהפטרה מזוכרת המנורה והנרות שראה הנביא זכריה, שהוא מעניא דיומא; הדלקת הנרות בימי החנוכה.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיק משפחת פינטו זיע"א

תלמידו ר' רפאל עמאר סיפר לי שפעם נסע למרוקו עם שותפו שהיה טייס בחיל האוויר הישראלי והחל להתקרב ליהדות. שם הלכו להשתטח על קברו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. הערבי, שומר בית העלמין הובילם אל הקבר ונתן להם ספרי תהלים.

באותו רגע הבחין הטייס כי בידי הערבי מצויה פיסת נייר, והוא שאלו על כך. והערבי השיב: בידי מצויה תמונה של הצדיק רבי חיים פינטו אותה קבלתי פעם מנכדו של הצדיק.

הטייס שלא הורגל במחזה מעין זה, החל לדבר עם רפאל עמאר בלשון הקודש (כדי שהשומר הערבי לא יבין) ואמר לו: "בא ננסה לקנות מהערבי את התמונה! נציע לו סכום כסף אולי יתרצה למוכרה לנו".

הטייס אכן הציע לערבי סכום כסף, אך הערבי לא היה מוכן בשום אופן למוכר את התמונה. הטייס העלה את המחיר לאלף דולר, אך הערבי לא מסכים. הטייס הגיע כבר במחירו ליותר מארבעת אלפים דולר, וגם בסכום כה גבוה (בסכום זה אפשר לקנות בית במרוקו) הערבי לא היה מוכן לדבר על כך בכלל.

או אז אמר הטייס לרפאל עמאר: ראה כמה אמונה בצדיק יש לו לאותו ערבי. אמונה זו טבועה בו בכל ישותו, ברמ"ח איבריו ובשם"ה גידיו. על אף שהתמונה שבידו כבר ישנה וקרועה, בכל זאת אינו מוכן לוותר עליה, זאת משום שהוא ראה כאן ניסים ונפלאות בזכות הצדיק. בשבילו תמונה זו היא כל חייו. ואם ערבי גוי, מאמין בצדיק כך, קל וחומר אנו, עד כמה צריכים אנו להאמין בצדיק.

כשמעתי את המעשה הזה, אמרתי לו: אמונה ללא תורה לאו כלום היא, כי שניהם קשורים יחדיו. ועל כך התפלל שלמה המלך להקב"ה (מלכים-א ח' מא-מג); כשגוי מתפלל אליך תקבל מיד את תפילתו, אבל כשיהידי מתפלל אליך אל תקבל מיד את תפילתו. ומדוע?

אלא הענין הוא שליהידי לא די בתפילה אחת כדי שזו תקבל מיד ויתרחש לו נס, כי לא די באמונה. באשר יהודי צריך להיות גם בן תורה, לשמור ולקיים את כל דברי תלמודו ודתו באהבה. אבל גוי, כיון שאצלו לא שייך תורה, אם הוא בעל אמונה ה' מסתפק בתפילתו ועונה לו. ואילו אצל עם ישראל אינו כן, אלא יהודי צריך להאיר את עצמו באור התורה, בכתנות אור של תורה מצוות ומעשים טובים, וכי כך יתרחשו לו ניסים מאת השי"ת.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

במידות הללו שמח הקב"ה כנגד עושה טובה, וכועס הוא כנגד עושה רעה. ומנין לך תדע לך שכן הוא, צא ולמד מדרך ארץ; כי האדם עד שלא נשא אשה ועד שלא היה לו בנים אז דעתו יפה עליו ואין לו יגון ואנחה בלבו ויש לו קורת רוח בביתו, אבל לאחר שנשא אשה ויש לו בנים אז אין דעתו יפה עליו ויש לו יגון ואנחה בלבו ואין לו קורת רוח בביתו, משום שבניו הם מכעיסין אותו בדרכיהם ובמעשיהם ובמעלליהם הרעים.

כמו כן עשו בני אדם לפני הקב"ה למרוד כנגד עיניו, כי עד שלא ברא הקב"ה את האדם על הארץ אז היתה דעתו יפה עליו, כביכול. אבל לאחר שברא בני אדם, הכעיסו להקדוש ב"ה במעלליהם ובדרכיהם הרעים בבנים שקצרו דעת אביהם בדרכיהם ובמעלליהם הרעים, אז הכניס כביכול יגון ואנחה בלבו ואין לו קורת רוח בכל העולם.

תדע לך שכן הוא, כי שלש מאות שנה עבדו ישראל עבודת אלילים בימי שפוט השופטים עד שמסר הקב"ה את ישראל בידי כושן רשעתים ובידי מלך חצור וכן בידי שאר עכו"ם, וכשחזרו ישראל ועשו תשובה מיד חזר הקב"ה וגאל את ישראל מידיהן.

וכן עבדו ישראל עכו"ם בין בארץ ישראל בין בחוצה לארץ, וכן מדור לדור היו מוסיפין לחטוא בעבודת אלילים עד שמסר הקב"ה את ישראל בידי העכו"ם, שנאמר (שופטים ז') "ויסיפו בני ישראל לעשות הרע בעיני ה' ויעבדו את הבעלים ואת העשתרות ואת אלהי ארם ואת אלהי צידון ואת אלהי מואב ואת אלהי בני עמון ואת אלהי פלשתים ויעזבו את ה' ולא עבדוהו, ויחרא אף ה' בישראל ומכרם ביד פלשתים וביד עמון וירעצו וירוצצו את בני ישראל". וכשחזרו ועשו תשובה, מיד חזר הקב"ה וקיבל את תשובתם וגאל את ישראל מידי אותן העכו"ם שהיו מסורין בידיהן, מפני שאין הקדוש ב"ה יוכל לסבול צרת ישראל אם עשו תשובה. ואלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו, שנאמר (שם) "ויזעקו בני ישראל אל ה' לאמר חטאנו לך וכי עזבנו את אלהינו ונעבדו את הבעלים וגו' ויסירו את אלהי הנכר מקרבם ויעבדו את ה' ותקצר נפשם בעמל ישראל". וכן נצטו והכעיסו ישראל את בוראם ועבדו עבודה זרה שלש מאות ותשעים שנה בימי הבית הראשון.

ומנין לך, תדע לך שכן הוא שהרי בודאי ד' מאות ועשר שנים ישבו ישראל בבית ראשון, צא מהן עשרים שנה שלא עבדו מלכי יהודה וישראל עבודה זרה - נשתירו מהן שלש מאות ותשעים שנה שעבדו מלכי ישראל ומלכי יהודה עבודת אלילים, וכל נביא ונביא שהיה מדבר עם ישראל והיה מוכיח אותן שיחזרו בתשובה לא היו רוצין בטובתו של הנביא אלא היו אומרים לו אי אפשרי בנבואתך ואין אנו רוצין בנבואתך.

ומנין לך, תדע לך שהוא כן שהרי אחאב מלך ישראל שאל את אליהו התשבי ואמר לו: כתוב בתורתך (דברים י"א) "השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם וחרה אף ה' בככם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה" וגו', ואנו עובדים עבודה זרה ואין הגשמים נעצרים, אלא בא וראה כמה טובות בא לידי שנאמר (מלכים א, טז) "ואחאב בן עמרי מלך על ישראל וגו' ויעש וגו' הרע בעיני ה' וגו' ויקם מזבח לבעל וגו' בימיו בנה חיאל בית האלי את יריחה באבירים בכורו יסדה ובשגוב צעירו הציב דלתיה כדבר ה' אשר דבר ביד יהושע בן נון".

מיד נתמלא אליהו חמה גדולה על אחאב, ואמר לו לאחאב, ריקה, מאסת את מי שברא את כל העולם כולו לכבודו ואת מי שנתן התורה לכבודו, חייך שאין אני דן אותך אלא מתוך דבריך, שנאמר (שם, ז') "ויאמר אליהו התשבי מתושבי גלעד אל אחאב חי ה' א-להי ישראל אשר עמדתי לפניו אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפי דברי".

מיד נטל אליהו את המפתח של מטר והלך לו, והיה רעב גדול עד שאמרו לו הקב"ה לאליהו "לך הראה אל אחאב ואתנה מטר", ולא עוד אלא עמד הקב"ה ודחפו לאליהו למקום שבקשו אבותיהם של ישראל רחמים על בניהם, שנאמר (שם, ט') "וישכב וישן תחת רותם אחד והנה זה מלאך נוגע בו ויאמר לו קום אכול ויבט והנה מראשותיו עוגת רצפים וצפחת מים ויאכל וישת וישב וישכב. וישב מלאך ה' שנית ויעג בו ויאמר קום אכול כי רב ממך הדרך ויקם ויאכל וישתה וילך בכח האכילה והיא ארבעים יום וארבעים לילה עד שה' הא-להים חורב ויבא שם אל המערה וילן שם והנה דבר ה' אליו ויאמר לו מה לך פה אליהו".

מעניני לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?
פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il
ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי
מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
 ניתן לשלוח הודעה
 אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
 ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו ותחי נפשכם

שמעו וראו מי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית
באתר קול הלשון ובמספר ישיר 0733-718-144
 בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.